

1. Glida i lund, tillwara dig tag, Ut med  
från bestånda! — Wi viljdes åt — och aldrig  
förr jag Kämt så'n ängest och wända; Men tänk-  
te så: min blomma är qwar, Kommet den dag  
jag wäl behne tar. Hej, fallara! — på midt  
sommarsdag, Då skall vårt bröllopp stånda.

### Den Femte.

När störtssjör telingen stöja, Det hwinet i  
tackel och tag, Och styhög sig häfwer hwar böls-  
ja, Då leker i Sjömannens båg. Prins Ds-  
tar, den kjelte så ung, Är forad till Wikinga-  
kung. Med bonnet så glade wi följa I storm  
och på swallande wåg.

2. Men ack! om jag hade mig wingar, Som  
foglen i lusten han far! Så hasteligen skulle jag  
mig swinga, Der solen hon lyser så klar: Allt  
bort i den grönskande dal, Der källan hon flyter  
så swar. Der skulle jag lilla wännen finna, Som  
far i mitt hjerta jag bar.

3. Till sjös! — klingar Bötja den klara, Till  
hafwer jag längtar igen: Farmål alla flickor så  
rara, Däsa min utvaldaste wän! Friskt kulltje  
nu leker fring rå, Så muntre tid segels wi gå,  
Nig lyfter de swanwägar fara Och plöja den  
summande wåg.

4. Bli engång wäl gammal och fitter Som  
hofsörnen, rugig och grå, Och lyfnat på strand-  
fogla qwitter Och glör på de böljorna blå. Min  
notnål jag märkt med ett — D. Den Sjökung  
jag tjent har med tro. Och än gamla bjerlat  
det spritter, När stormwägar stränderna slå.

## Folk = Wisor,

Den Första:

Styf = Modern.

Den fromma Fru Signild på  
sotsången låg ic.

Den Andra:

Tiggare = Flickan Nelli.

Den stackars Nelli satt och gret ic.

Den Tredje:

Den försvarslösa.

Så liten jag war, jag miste min Mor; ic.

Den Fjerde:

Den muntra Friaren.

Hände sig en helgedagswål ic.

Den Femte:

En Sjömans = Wisa.

När störtssjör stöja, ic.

Den Wisor slungad i de i alla landställen  
wäl stända melodier.

Bestickat.

Tryckt hos E. D. Erblad & Comp., 1849.

## Den Första.

Den fromma Fru Signild på sotsängen låg,  
 Deß affked Herr Esbjörn så smärtesam såror.  
 Rät, sade hon, sorgen ej nedslå din båg! Mig  
 plåga, långt mer än min död, dina tårar: Jag  
 önskar, att Gud snart en mafa dig ger, Att  
 du må bli glad och ej sakna mig mer!

2. Nej, Signild, om nån' sin jag glömmet  
 vårt band, Så glömmet mig Gud! — D! din  
 iswer dock hämma! Så ropte hon, tädte sin wiß-  
 nade hand. Och fortsat med lätlig och döende  
 stämma: D, gerna, min man, må du glömma  
 det så, När hon har dig lär och vill älsta  
 de små!

3. Fem gråtande döttrar deß säng stodo när,  
 Tungt föllo de tårar på modetligt hjerta. För  
 sonen det lifwål måst blödande är, Så späd! o  
 så späd! till så grufwelig smärta! Och, då sina  
 systrar han gråtande ser, Så mehlöst han sme-  
 ler; — de gråta deß mer.

4. Fru Signild nu dödde, blef jordad och glömd:  
 Herr Esbjörn snart ältade Gullborg den rika:  
 För glädthet, qwic'et och skönhet berömd, I  
 spel och i dans hon för ingen gaf wila; Thy lef-  
 de hon ständigt i nöjen och sus, Och förjde så  
 litet för barn och sitt hus.

5. De hundar de tjuta så rundt om det flott,  
 Och warkusen brinna så bleka i lägen; De tju-  
 ta igen, ljusen stöda så brödt, Herr Esbjörn  
 med Gullborg blef illa i bogen. Bid munnade

sen's stund flyga döerarne opp; Det susar som  
 vinden i ekarnas topp.

6. Bid halflodnad eldstad satt Eina och qwad,  
 Att söfwa i skötet sin gråtande broder; Hon lul-  
 lade honom och snysande bad: De snart måtte  
 följa sin hwilande moder! Och hastigt, och hastigt,  
 nu isnar deß blod. En wålnad i lifdrågten för  
 henne stod.

7. Elna! min dotter, hwi stter du här? Hur  
 må mina små? hur' må systonen dina? — D,  
 nämn mig ej dotter! Schwem du od' är, D, låt  
 mig i frid! ropte ångstfull Elna: Som blom-  
 stren min moder war hwit och war röd; Men  
 wißnad od' bleknad är du som en död. —

8. I gräswen der bleknar den kind, som war  
 röd, Från gräswen jag kommer; din gråt jag  
 der hörde. Mitt isnade hjerta blef warmt af din  
 nöd, Min klogan den ewige Domaren rörde;  
 Jag reste de multnade lemmor med hast, Och  
 murarne rennade, marmoren brast.

9. Glad lände den spåda den talandes röst,  
 Med uträckt armar hon stuggan will nömta.  
 Ad! suckade Signild, ad! tomt är mitt bröst,  
 Min arm utan styrka, min soan utan wärma:  
 Elna! hon känner sin moder ännu; Min dotter!  
 min dotter! hwi swelar då du?

10. D moder, från gräswen du kom till oss  
 små, D tag of då med dig! Med ömkant of rå-  
 da! Wi senla och smätta, wi ligga på strå, Och  
 hårdfinta tjenstwiqor öfwer of råda. D, se till  
 din spåda, hur' stelnod han är! Thy satt jag  
 med honom wid eldstaden här.

11. Dmt stöt hon nu barnen i moderlig soan;  
 Det somtag dem war som när wärwindar slag-  
 ta; Till Gullborg nu stred hennes wredgade  
 hamn: "D Gullborg! se barnen i armad försmåg-  
 ta! "Den gör, att jag nu ut mitt hwilorum går;  
 "D Gullborg! din råkenstap en gång blir swär!

12. "De dunbäddar hwila nu tjenstpigor på,  
"Som åt mina späda jag efter mig lemnat;  
"De frysa, de hungra och ligga på strå, "Åh!  
mar då flit äde de mehlösa ämnadt? "D! ha-  
de du burit och födt dem som jag, "Så sorglöst  
du glömde dem icke hwar dag."

13. Nu hastigt gån hanen, och Signild för,  
swann. Som morgonens töcken för solen törswin-  
ner. Från styfmoderns ögon en tåreflod rann,  
S hjertat nu ångren så lesmonde brinner. Och  
oft se'n den kunden i landet knappt bor, Så  
älskanskärd mafa, så kärleksfull mor.

### Den Andra.

Den skadars Nelli satt och gret På mo-  
drens mull wid grafwen; Tung war des sud och  
tåren het, Som wätte tiggarskafwen.

2. Hwar en, som henne gick förbi, Des fla-  
gan kunde höra: Hwad skall det af mig arma  
bli? Gud! hwad skal Nelli göra?

3. Jag liten är och moderlös, Stor är min  
nöd och smärta: Om jag till döds i kölden frös,  
Hör det ej någons hjerta.

4. Min mor, min mor, hon snyftade, Och tå-  
rar rötten dränkte: Min mor, min mor, hon suc-  
lade, Och hed sitt husoud sänkte.

5. Gid så förbi en öndlig man, Säg hennes  
tårar trilla; Säg af sitt kall besögd sann, Att  
hennes öro ställa.

6. Din moder kommer nej igen, Han sade, fast  
du gnåter: Men du fördörnar Himmelen, Om  
du så illa tåter.

7. Säs flitigt din Cathes, mit barn, Och  
dina Åstons-Böner, Så undflyr du wißt satans  
gora, Och Himlens bistånd rörer.

8. Han gick och, handen höjande Andäktigt öf-

wer skidan, Medbelte rik målsignesse, Men in-  
gen ting ur skidan.

9. Och, stojande uti hans spår, Kom nu en  
werdslig sälle, Som gaf sin slant och gret en  
tår På detta sorgsna ställe.

10. (En slant, o Christen! måttar mer, Ån  
läror ur Cathesen: Märk det, i Andans Mån,  
för er År denna parenthesen.)

11. Stor tack, min goda Herre, tack! Fram-  
suckade den lilla, Och slanten i sin kjolsäck pack;  
Och skalk af köld så illa.

12. Med utsträckt hand och sorgfullt bröst Satt  
den förlätta arma, Och bad, med nödens qwäf-  
da röst, Hwar Christmild sig förbarma.

13. Och der en mängd med menniskor Sogs  
fram och åter wandra; Hos en war rösten kall  
och torr, Och snäsande hos andra.

14. Uti den rikes hårda blick Hans hjerta  
war ott skadat: Den glrige så brådtöm fid, Han  
säg sin svär i wada.

15. En man, med stjerna på sin frak, Drog  
upp Havana: Prisen: Swor några ord om tige  
garpad. Om lättjan och Policen.

16. Nå, hwar man kommer, Skrek en Dam,  
Så här man ungar tjuta! Och gick, wid scenen  
af en Dram, Att sina tårar giuta.

17. En Dam, wißt icke gjord af stål För den-  
na menskligheten; Men som ej tiggaringar tål,  
Blott för malpropreteten.

18. Som i sin wållust dagligt man, Att nö-  
dens offer snäsa; Men aldrig nånsin en roman-  
Har törrogd kunnat läsa.

19. Det mörknade och dagen skred, Ne'n brann  
en dunkel lycta, Och mer och mer af ångest led  
Den lilla djupt betrodta.

20. Hwem skall beskudda mig, af hwem? Jag  
så för mörkret ryser: Och ingen mamma, inset  
hem! Jag hungrar och jag fryser.

21. Hon hemst och rådwil såg sig om, Af  
fluggan sig försträkte, Då dit en Christmild  
gwinna kom, Och henne handen räckte.

22. Kom, sade hon, och med mig gå Der du  
ser lampan lysa: Jag fattig är, har många små,  
Men skall dig gerna bysa.

23. Hon med den påda uslingen I warma  
sojan trädde, Och af den goda gerningen Så  
innerligt sig glädde.

24. Och moderligen lofwade Den moderlösa  
kydda; Och såg Guds Englar leende, Sig låg-  
ra kring des kydda.

25. Och gjorde se'n sin afsonbön, Till Skyd-  
daren för alla: Förmiesad, att sin gernings lön  
På sina barn se falla.

26. Och somrade så ljust och godt; Frid i des  
hierta rådde: En sädhet, som i gylne slott,  
Än ingen mäktig nådde.

27. Du rife utan menstlighet, Det borde dig  
bedröfwa; Du lycka har — lycksalighet Blott  
de, som godhet öfwa.

### Den Tredje.

Så liten jag war, jag misste min mor; Snart  
fader min de burs till gräswen; Mitt endaste  
arf wor sorgen så stor; Mitt slöd, det blef tig-  
gare, slaswen. Men linden bär löf, och löfwen  
falla af, Och wären klär alla gröna fogar.

2. Så wärte jag upp, gäb bygden omkring,  
Att söka bröd och tjenst, utåt wägen. Men tig-  
gorens bön är wanfelig sina, Och rif mans  
gård wid klippan belägen. Men linden etc.

3. Och hwar har du hem? — Hwar har du  
förswar? — Så ropade med wredesmod en stäm-  
ma. — Försvarslös jag är, och döda mor och far,  
Och under himlen blå är jag hemma. Men  
linden etc.

4. Så förde de mig till fänghuset in, Der  
mötte mig en man med tre nycklar; Då war  
hon ej mycket glader i sinn', Försvarslös jag  
garestickan. Men linden etc.

5. Och när som jag kom till Upsala stad, Der  
mötte mig tre underliga rätter: Det ena war  
hunger, det andra war törst, Det tredje war  
sömnlös nätter. Men linden etc.

6. Så likna de mig wid fogeln på qwist, Som  
ensam sitter klagande i lunden; Gud nåda den  
så de sina har mist Och sitter med sorgen bes  
bunden! Men linden etc.

7. Men presten, som i det fänghus war, Han  
sade — aldrig glömmar jag de orden: — "Den  
fattige har i Himmelen en F.r; Försvarslös är  
ingen på jorden." Men linden bär löf, och löf-  
wen falla af, Och wären klär alla gröna fogar.

### Den Fjerde.

Sände sig en helgedagsqwall — Lustigt är i  
dei gröna — Gläda omkring från högaste fjell  
Till floderna stöna. Medanom fjellet ången  
war grön! Det stod min Kjerstin, blåögd och  
stön. Wips stod jag der, wred hatten omkring,  
Wieste mig höfswift stöna.

2. Aldrig ett ord jag fram kunde få — Wist  
wa' kinderna bleka. Glislat jag såg de fingrar-  
na små Med ett förkladsband leta. Aldrig så  
brödd jag minnes mig, någ; — Men hur' det  
war, så såg jag en lys. "Wilt du bli min?"  
jag frågade då: Tyll räckte hon mig handen.

3. Lustigt war då i lunden att gå. Öfwer  
gräs, öfwer lilja — Qwallen blef sen, och dag-  
gen föll på, Natten wänner will stija. Men  
hur' jag frångla, minns jag ej grant: Glislat  
blef snäf, — och det war galant. Höfswift till  
far och mer skall jag gå, Spörja om deras wilja.